

EIGER

Jens Peter Karlsson

Den 14 maj 2014

Roller:

MATHILDA

JOHAN

HANNAH

På en veranda: Mathilda leder in Johan. Hon håller för hans ögon.

MATHILDA

Och så ska vi svänga lite till höger.

JOHAN

Jag kan blunda själv.

MATHILDA

Jag litar inte på dig. Och nu bara rakt fram.

JOHAN

Men jag blundar, det är samma sak. Så kan du leda mig ordentligt.

MATHILDA

Stopp! Det är ett räcke precis framför dig.

JOHAN

Får jag se nu?

MATHILDA

Är du redo?

Mathilda tar bort händerna och låter honom ta in utsikten.

JOHAN

Oj...

MATHILDA

Ja visst är det?

JOHAN

Ja. Det är det. *(paus)* Man har ju sett det på bild, och på film ... men det är nånting annat att se det så här, rakt framför ögonen.

MATHILDA

Såna här klara dagar tar det verkligen andan ur en.

JOHAN

Jo.

MATHILDA

Även om jag har varit här varje år i hela mitt liv,
så känns det fortfarande i bröstet.

JOHAN

Har det varit varje år?

MATHILDA

Ja, varje år. Förutom förra då - när pappa precis
blev inlagd.

JOHAN

Så klart.

MATHILDA

Jag borde ha bjudit med dig långt tidigare, det borde
jag verkligen ha gjort.

JOHAN

Jag förstår.

MATHILDA

Men det är ju bara ett par veckor om året som vi inte
hyr ut, och då har ju pappa alltid varit här.

JOHAN

Jag förstår. Det hade varit olidligt obekvämt för
alla.

MATHILDA

Inte för mig.

JOHAN

Hade varit svårt för Max också, tror jag.

MATHILDA

Det tror inte jag.

JOHAN

Jag är ledsen för din far. Och jag är ledsen att jag inte riktigt ... Jag vet inte, jag är ledsen att jag inte blev tillräckligt ledsen för din skull.

MATHILDA

Det är ingen fara. Du kände ju honom knappt.

JOHAN

Nej, visserligen. Men ändå.

MATHILDA

(skrattar) Han hatade verkligen dig.

JOHAN

Nåt helt sanslöst.

MATHILDA

Ja.

JOHAN

Som om allting med Max var mitt fel på nåt sätt.

MATHILDA

Det är det inte. Det vet du väl?

JOHAN

När kommer din bror tillbaka med Max?

MATHILDA

Dom sover över i Chamonix - sade jag inte det? Det är bara vi två i kväll.

JOHAN

Jaha.

MATHILDA

Jag har lagt champis på kylning. Får jag lov att bjuda på ett glas?

JOHAN

Ja ... tack. Jag går till bilen och hämtar väskan då.

MATHILDA

Låt den vara så länge. Sitt du här och ta det lugnt bara.

Mathilda går in. Johan hittar en kikare och tar in utsikten. Mathilda återvänder med två coupeglas champagne.

MATHILDA

Varsågod.

JOHAN

Tack.

MATHILDA

Hopplösa glas - bubblorna sticker sin väg. Men jag tycker dom är charmiga. Skål!

JOHAN

Skål!

Paus.

MATHILDA

Man ser verkligen varenda liten klippskrevla med den [kikaren].

JOHAN

Hur högt är berget?

MATHILDA

Toppen ligger bara på strax under fyra tusen. Men nordväggen är artonhundra meter rakt upp i himlen. Alpernas mäktigaste bergvägg: Nordwand.

JOHAN

Jag kommer ihåg när jag var tjugo och hemma hos er på Grevgatan för första gången.

JOHAN (forts.)

Din pappa satt och pratade om Nordväggen genom både förrätt och varmrätt.

MATHILDA

Jo, han var tämligen besatt. Gjorde fem försök, men lyckades aldrig nå toppen.

JOHAN

Är den så svår?

MATHILDA

Länge ansågs den omöjlig. Men med modern utrustning och hjälpmedel längs ruten så är det massvis med klättrare som tar sig upp varje år. Pappa var en ganska duktig klättrare, men han var långsam på is. Och man är väldigt exponerad på nordväggen. Så det gäller att ta sig fram effektivt. Vädret växlar snabbt. (pekar) Ser du det där kala området nära den västra flanken? Det är Rote Fluh: en överhängande klippvägg. Precis under den ligger Stollenloch, en dörr. Man kan kliva ut genom den rakt ut på bergsidan.

JOHAN

Var då ifrån?

MATHILDA

Från järnvägstunneln. Man ber tåget stanna, och så kan man kliva av där och en minut senare står man sexhundra meter upp på en klipphylla.

JOHAN

Ja, jag tror jag ser det.

MATHILDA

Sista gången han försökte började han därifrån. Han ville tjäna in några timmar. Om du följer Rote Fluh i nederkant till vänster så ser du ruten han klättrade. Över Hinterstoisser Quergang till det första isfältet.

JOHAN

Ja.

MATHILDA

Och ovanför det ser du det andra isfältet. Det måste du korska hela vägen från högra sidan till den vänstra - helt exponerad, ingenstans att vila förrän du kommer till Todesbivak.

JOHAN

Dödens bivack?

MATHILDA

Se, du kan ju lite tyska.

JOHAN

Vågar man fråga varför den kallas det?

MATHILDA

Två stackars vackra ariska pojkar från Bayern frös ihjäl där 1935.

JOHAN

Trevligt.

MATHILDA

Visst ångrar du att du aldrig gifte dig med mig? Nu när du har sett min chalet i Alperna.

JOHAN

Hur ärvde ni den här kåken egentligen?

MATHILDA

Det kommer från min farfars mors släkt. Preussare.

JOHAN

(skämtsamt) Nazister?

MATHILDA

Opportunister.

JOHAN

Du ... det känns lite som om jag har vilselett dig,
när jag -

MATHILDA

(avbryter) Nej, det har du inte. Det finns inga
bakomliggande motiv, jag vill bara ha det trevligt
med dig.

JOHAN

Jag trodde Max skulle vara här. Och din bror och hans
fru.

MATHILDA

En kväll. En kväll ensam. Bara för att se vad som
händer. Det är allt jag vill.

JOHAN

Jag tänkte att det skulle vara bra för Max. Det är
därför jag tackade ja.

MATHILDA

Jag vet. Jag tror det är jättebra för Maximillian -
verkligen.

Mathilda tar undan glasen.

MATHILDA

Jag har varit på Wolford i stan. Vill du se vad jag
köpte?

JOHAN

Mathilda, det är ingen bra idé.

MATHILDA

En hudfärgad body. Jag vet att du tycker om det.

JOHAN

Vad är det du vill, Mathilda?

MATHILDA

Jag vill dricka champagne. Och knulla hela natten.
Hur kan det vara en dålig idé?

JOHAN

Och sen då? I morgon?

MATHILDA

Jag vill att vi försöker vara en familj. Du, jag och
Maximillian.

JOHAN

Vi är en familj. Alltid. Även om det var tio år sen
vi var ihop.

MATHILDA

Det är en string body, bara så att du vet.

JOHAN

Jag älskar dig. Det vet du.

MATHILDA

Snälla...

JOHAN

Jag har träffat nån.

Paus.

MATHILDA

När då?

JOHAN

Bara för en vecka sen. Vi är inte tillsammans.

MATHILDA

Har hon mörk page?

JOHAN

Ja.

MATHILDA

Och stora, vackra ögon?

JOHAN

Sluta...

MATHILDA

Och en nätt, liten rumpa.

JOHAN

Men skärp dig.

MATHILDA

Det är okej, jag ska inte skvallra. Jag kan bevara en hemlighet.

Mathilda försöker kyssa Johan igen, men han drar sig undan.

MATHILDA

Men kom igen då! Ge mig en chans åtminstone - en enda kväll.

JOHAN

Jag är här för Max skull, det förstår du väl?

MATHILDA

Snälla!

JOHAN

Jag vill inte, Mathilda.

MATHILDA

Var inte så jävla pryd!

JOHAN

Jag ringer en taxi - och åker till / Wengen...

MATHILDA

(avbryter) Nej! Vi måste prata. Det här håller inte längre.

JOHAN

Vad då?

MATHILDA

Jag har haft honom ensam i sju år. Det är din tur nu.

JOHAN

Jag vet att du fått ta det mesta, och det / är inte rättvist...

MATHILDA

(avbryter) Det går inte längre! Du måste ta honom.

JOHAN

Han kommer inte acceptera det. Han vill bo hos dig, det vet du ju.

MATHILDA

Härom veckan fick han ner mig på golvet; han satt ovanpå mig och slog och slog.

JOHAN

Har du pratat med terapeuten?

MATHILDA

Hon är lika oduglig som alla andra! Fattar du att jag låser in mig på toaletten numera när han ... Jag kan inte försvara mig längre.

JOHAN

Vi kan skaffa mer hjälp.

MATHILDA

Det finns ingen hjälp att få!

JOHAN

Men finns det inget du kan skriva ut till honom - nåt starkare?

MATHILDA

Jag proppar honom full med Stesolid när det är som värst. Om nån granskar mig kommer min legitimation att ryka. (paus) Och jag klarar inte mer. Antingen flyttar du ihop med mig och låtsas att du älskar mig fortfarande - eller så får du ta honom.

JOHAN

Vi kan försöka med BUP igen.

MATHILDA

Du kan försöka.

JOHAN

Han behöver stabilitet.

MATHILDA

Nästa vecka flyttar han hem till dig.

JOHAN

Det går inte.

MATHILDA

Det skiter jag i! Du får lösa det.

JOHAN

Okej, jag kan ta honom ett par veckor, så du / får lite vila...

MATHILDA

(avbryter) Det räcker inte! Det är din tur. (paus) Jag klarar inte mer, jag går sönder snart.

JOHAN

Jag vet inte om jag klarar det heller.

MATHILDA

Det måste du.

JOHAN

(skakar på huvudet) Jag är ledsen.

MATHILDA

Det är dags nu. Att kliva fram. Det är sista chansen.
Jag vet att du vill vara en bra pappa, jag vet det.

Paus.

JOHAN

Han kan inte sova i bäddsoffan då. Jag behöver skaffa
en säng - och lite annat.

MATHILDA

Det köper jag så klart - vad du vill ha.

*Två år senare: Hannah med en kikare, spanar ut.
Mathilda dyker upp med papprulle.*

HANNAH

Du skrämde livet ur mig!

MATHILDA

Förlåt, det var inte meningen.

HANNAH

Gud vad du smyger!

MATHILDA

Ja, förlåt. Det är jag som är alldeles för tidig -
jag kan köra bort till hotellet och äta en bit så
länge.

HANNAH

Nej, det är klart du inte ska. Förlåt, det är ju din
chalet.

MATHILDA

Men det är jag som kommer och klampar in. Fick ni
inte mitt sms?

HANNAH

Skickade du till mig?

MATHILDA

Nej, jag har inte ditt nummer faktiskt. Jag skickade till Johan.

HANNAH

Han har säkert inte kollat den. Han håller på för fullt i köket.

MATHILDA

Jag har med mig en liten present förresten - till dig. (*överlämnar pappersrullen*) Johan är så svår att köpa till.

HANNAH

Jaha - tack!

MATHILDA

Det är inget märkvärdigt.

Hannah är på väg att öppna presenten.

MATHILDA

Du behöver inte öppna den för min skull. Lättare att packa den som den är. Det är bara en liten akvarell av skärgården. Du är väl därifrån?

HANNAH

Ja, från Ingarö. Tack så hemskt mycket! Vi är snart klara att åka.

MATHILDA

Ingen brådska. Jag missbedömde tiden helt och hållet. Trodde det skulle ta mycket längre tid, det brukar det göra. Det är faktiskt första gången jag kör hit själv. Annars brukar det alltid vara jag och min bror, och jag tror vi stannar och pausar mycket mer, när det är vi allihop i bilen.

HANNAH

Det är ingen fara som sagt. Vi har redan packat. Det är bara köket kvar.

MATHILDA

Vad är det i köket han håller på med?

HANNAH

Ja, det hände en liten olycka så klart. Men Johan håller på att fixa det.

MATHILDA

Vad är det som gick sönder?

HANNAH

Ett par av skåpen blev sönderslagna.

MATHILDA

Fick han ett av sina utbrott?

HANNAH

Ja, men vi hittade en möbelsnickare inne i Grindelwald som kunde kopiera dom gamla luckorna. Dom blev faktiskt jättefina till slut.

MATHILDA

Var är Maximillian förresten?

HANNAH

Ute och vandrar.

MATHILDA

Ja, han brukar bli lite lugnare när han är här, och kan gå ut i naturen helt fritt.

HANNAH

Det har jag inte märkt, om jag ska vara ärlig.

MATHILDA

Ibland är han svår att läsa - att han bara verkar arg.

HANNAH

Han är ganska tydlig.

MATHILDA

Ofta. Men inte alltid.

HANNAH

Jag har bott med honom i sjutton månader nu.

MATHILDA

Nä ... du kanske känner honom bäst numera.

Johan kommer ut på verandan.

JOHAN

Hej! Vad gör du här?

MATHILDA

Körde för fort ner - dumt nog.

JOHAN

Ja, jag ville egentligen få klart allt innan du kom.

MATHILDA

Som jag sade till din fru: jag väntar gärna på hotellet tills ni är klara, det är inget problem.

HANNAH

(till Johan) Jag har berättat om luckorna för henne redan.

JOHAN

Ja, det var olyckligt, det hela. Men det är en väldigt skicklig snickare som gjort dom nya. Jag ska bara skruva på den sista också.

MATHILDA

Ni behöver inte skynda er. Eftersom min bror flyger ner istället så har jag ingen brådska alls. Så om ni skulle vilja stanna med Maximillian ett par dagar till så går det alldeles utmärkt.

JOHAN

Väldigt generöst av dig, men jag vet inte om vi...

HANNAH

Ja, vi har ju hyrbil som ska lämnas ... och flygbiljetter som kostar att boka om. Så vi måste nog tyvärr åka i dag trots allt.

MATHILDA

Handgjorda skåpsluckor måste ju ha kostat en mindre förmögenhet. Det ska ju ni inte behöva stå för, den kostnaden.

JOHAN

Men det var ju vi som var här när dom gick sönder.

MATHILDA

Han är ju min son också.

JOHAN

Jovisst. Men det skedde ju när vi var här.

MATHILDA

Det känns inte rättvist att ni ska betala för våra skåpsluckor, det är ju vårt ansvar.

JOHAN

Men det är klart att vi betalar för saker som gått sönder medan vi varit här.

MATHILDA

Det är inte ni som slagit sönder dom, det är ju Maximillian.

JOHAN

Det skedde ju medan vi hade hand om honom.

MATHILDA

Förlåt - jag vill inte bråka om det. Men kan jag åtminstone få betala hälften av det?

JOHAN

Nej, absolut inte.

HANNAH

Var inte så rigid nu. Låt henne betala, om hon vill.

MATHILDA

Ja, hälften vill jag stå för.

JOHAN

Jaja. Tack. Jag ska kolla kvittot och se vad det gick på.

Johan går in.

MATHILDA

(efter ett ögonblick) Man ser inte så många klättrare numera på väggen - inte under den här årstiden.

HANNAH

Ja, jag har inte sett en enda i dag.

MATHILDA

Med klimatförändringarna har väggen blivit alldeles för instabil på sommarhalvåret. Så nu klättrar man mest på vintern, när isen binder dom lösa stenarna. Det var inte så många år sen som en rejäl bit rasade ner i dalen. Ja, den träffade ingenting som tur är. Men hela berget är ruttet i princip.

HANNAH

Är den väldigt farlig - har du bestigit den?

MATHILDA

Nordwand - nä, gud nej. Det är över min förmåga. Jag följde med pappa till toppen via västra flanken en gång för tusen år sen. Det är inte så brant, men jag skulle inte sätta min fot där igen. Det är en hemsk klättring - stenen bara smular sig under fötterna. Speciellt klättringen ner var skräck hela vägen. Och Nordwand är ju en vägg: vertikal till stora delar - nej, fy!

HANNAH

Jag är inte direkt nån friluftsmänniska.

MATHILDA

Jag har inte heller klättrat sen pappa gick bort. Jag har aldrig varit så förtjust i klättring egentligen - idiotiskt företag på många sätt.

Johan kommer ut.

JOHAN

Jag hittade kvittot, handskivet och allt. Totalt gick det på dryga femtontusen i svenska.

MATHILDA

Ja, allt är hisnande dyrt här nere. Jag blir lika förvånad varje år. *(till Johan)* Men jag sätter in direkt till dig.

HANNAH

Snällt av dig - tack så mycket!

MATHILDA

Det är klart vi hjälps åt med sånt. Och nu kanske ni har råd att stanna ett par dagar till?

JOHAN

Jag vet inte om vi kan ändå...

HANNAH

Jag tror faktiskt att vi måste bege oss hem i dag hur som helst.

MATHILDA

Är det säkert? För jag kan ta in på hotellet, det gör jag så gärna.

JOHAN

Tyvärr måste vi nog åka i dag.

MATHILDA

Maximillian skulle säkert uppskatta om ni stannade lite till.

HANNAH

Jag är ledsen.

MATHILDA

Jag förstår. Ni måste hem, så klart.

JOHAN

Klarar du dig ensam med honom?

MATHILDA

Visst gör jag det. Det är bara två dagar. Sen kommer ju min bror.

JOHAN

Han var lite lugnare i morse.

HANNAH

Ja, det var han faktiskt.

JOHAN

Var är han nu nånstans?

HANNAH

Ute.

JOHAN

Jag vill ju ändå säga hej då innan vi åker.

HANNAH

Han hinner säkert tillbaka innan vi måste köra.

MATHILDA

Ska jag ta bilen och försöka leta rätt på honom?

JOHAN

Jo men, det vore väl bra.

JOHAN (forts.)

(*till Hannah*) Och kan inte du kolla på vandringsleden och se om han är där? Så gör jag färdigt i köket så länge.

MATHILDA

Det låter bra, tycker jag.

HANNAH

Jag vet var han är.

JOHAN

Var då?

HANNAH

Jag såg honom vid foten av Nordväggen för en liten stund sen.

JOHAN

Vad fan säger du?

MATHILDA

(*tar upp kikaren*) Var såg du honom sist?

HANNAH

Hur ska jag förklara? På högra sidan liksom - alldeles bredvid den där klippan som sticker ut, som en -

MATHILDA

(*avbryter*) Jag vet vad du menar: (*till Johan*) första pelaren.

JOHAN

Ser du honom?

MATHILDA

Ja. Jag ser honom. Han klättrar.

JOHAN

(*tar kikaren*) Var är han?

MATHILDA

Alldeles i början av Heckmair-rutten. Följ isen som löper längs foten, så ser du honom.

HANNAH

Jag hörde honom rota i förrådet i förmiddags, jag vet inte vad han -

MATHILDA

(avbryter) Min pappas gamla utrustning låg där.

JOHAN

Där! Jag ser honom. Ska vi ringa räddningstjänsten? Vad heter det här nere?

MATHILDA

Jag har min brors Range Rover; jag kan köra längs vandringsleden på västsidan, då kommer jag nästan hela vägen fram till väggen. Jag kan hinna i fatt honom.

JOHAN

Ja, vi kör dit - det är bra.

MATHILDA

Är han förbannad på dig?

JOHAN

Ja, men inte mer än vanligt.

MATHILDA

Kanske bäst om jag kör själv då. Om han ser dig kanske han vägrar komma ner.

JOHAN

Okej. Åk du då.

MATHILDA

Håll koll på honom i kikaren.

HANNAH

Så klart.

Mathilda skyndar därifrån.

JOHAN

Varför sade du ingenting?

HANNAH

Jag trodde inte han skulle klättra på riktigt.

JOHAN

Ja, men ändå?

HANNAH

Jag orkar inte med fler nödsituationer. Det är bara det ena efter det andra med honom. Man blir liksom lite: ja, vad fan spelar det för roll om ungjäveln klättrar upp för ett berg. Det kan ju inte vara jävligare än allting annat han har gjort.

JOHAN

Den där bergväggen är livsfarlig på riktigt.

HANNAH

I går kväll hotade han mig med en sax bara för att jag sade åt honom att inte pissa i handfatet. Så han är ganska livsfarlig han också.

JOHAN

Han är bara fjorton.

HANNAH

Och snart är han femton. Och större och starkare än dig.

JOHAN

Jag vet.

HANNAH

Och hans mamma är livrädd för att vara ensam med honom i två dagar - försöker betala oss för att stanna kvar.

JOHAN

Jag vet.

HANNAH

Och jag förstår henne, det gör jag.

JOHAN

Jo. *(paus)* Men jag ringer till socialtjänsten igen när vi kommer hem - och ser om vi inte kan få mer avlastning. Det kan nog göra skillnad.

HANNAH

Visst.

Hannah tar upp kikaren.

JOHAN

Ser du honom fortfarande?

HANNAH

Ja då. Han klättrar på. Har hans mamma lärt honom?

JOHAN

Nej. Självklart inte.

HANNAH

Nej, vem skulle våga det. Vara fastspänd i ett rep med honom.

JOHAN

Han kanske får flytta hem till henne igen, ett tag.

HANNAH

Hur ska vi övertyga henne om det?

JOHAN

Jag vet inte.

HANNAH

Det är nästan som man hoppas att han faller. (paus)
Förlåt.

JOHAN

När han var fem tog vi färjan till Świnoujście. Jävla skitväder, det var bara han och jag på däck. Jag tittade bort ett par sekunder, och då hade han klättrat upp på relingen och satt där och dinglade. Jag övervägde att titta bort ett par sekunder till, det gjorde jag. Så jag förstår känslan.

HANNAH

Jag vill inte vänta längre. Jag vill börja försöka nu.

JOHAN

Jag vill det också.

HANNAH

Och jag tänker inte släppa Max i närheten av ett barn. Det förstår du väl? Det vore inte rätt.

En timme senare: Mathilda återvänder. Hannah håller uppsikt med kikaren.

JOHAN

Men vad fan, du lämnade ju telefonen här. Jag har ringt till din handväska i en timme.

MATHILDA

Förlåt. Jag nådde inte honom. Jag behöver yxa, kanske stegjärn också för att ta mig upp, jag får inget fäste annars. Och så fick jag en bot också. Det stod en motorcykelpolis i Kleine Scheidegg som såg mig köra off road.

JOHAN

Men nu måste vi ringa efter hjälp.

MATHILDA

Han sitter på en klipphylla och kastar sten efter mig. Jag behöver en hjälm också.

JOHAN

Hör du, vi måste ringa - även om det tar emot.

MATHILDA

Han är bara hundrafemtio meter upp, det är inte mer. Han har klättrat fel, så han kommer ingenstans.

JOHAN

Det är därför jag försökt ringa som en galning: han fortsätter uppför.

MATHILDA

(till Hannah) Var är han nu då?

HANNAH

(ger kikaren till Mathilda) Den där klippan som sticker ut, han är liksom ovanpå den.

MATHILDA

Hur fan har han kommit upp dit!

JOHAN

Hur högt är det egentligen?

MATHILDA

Trehundra höjdmeter, gissar jag. Tar minst en timme för mig att klättra.

JOHAN

Vi måste ringa in helikoptern.

Paus.

HANNAH

Eller så skiter ni i det.

JOHAN

Va?

HANNAH

Skit i helikoptern och låt honom leva med konsekvenserna av vad han har gjort.

JOHAN

Han förstår ju inte ens vad han har gjort.

HANNAH

Men då kanske han lär sig äntligen.

JOHAN

Vädret blir sämre och sämre. Dom säger att det är en höststorm på väg in i kväll.

HANNAH

(till Mathilda) Var är han på väg nånstans? Till den där järnvägstunneln, eller hur?

MATHILDA

Ja - kanske det.

HANNAH

Han har tjatat om den där Jungfraubahn hela veckan. Visst är där en dörr på bergväggen som leder rakt in i den tunneln?

MATHILDA

Jo.

HANNAH

Och hur långt har han kvar till den?

MATHILDA

Han är väl nästan halvvägs i princip.

HANNAH

Då så. Då får han ta konsekvenserna.

MATHILDA

Jag vet att du hatar min son - jag klandrar ingen som gör det. Men jag kan hämta ner honom själv.

HANNAH

Han kastade sten på dig när du försökte! Hur snabbt faller den? Om man släpper en sten från den höjden. (*till Johan*) Du är bra på fysik, du kan väl räkna ut det?

JOHAN

Vad vill du vi ska göra då!

HANNAH

Ingenting! Jag vill att ni sätter er ner och gör ingenting.

MATHILDA

Ett snedsteg och han faller.

HANNAH

Jag vet.

MATHILDA

Jag kan inte.

HANNAH

Det kan du visst. Det är den enklaste saken i världen. Att göra ingenting. Att låta det som händer, hända.

MATHILDA

Jag kan inte.

Hannah kramar om Mathilda.

Två timmar senare: Johan håller uppsikt med kikaren. Hannah och Mathilda dricker kaffe.

HANNAH

Påfyllning?

MATHILDA

Ja, tack. Det är lustigt egentligen. Min farfars mors nånting, jag minns inte hur det hänger ihop; han byggde sin chalet här på 1920-talet och spenderade alla sina pengar på bygget. Urfattig när han dog. Men sen dess har min släkt hyrt ut den här stugan som aldrig blir varm hur mycket man än eldar, för jag vet inte hur många miljoner genom åren. Alla våra tillgångar börjar här.

HANNAH

Vad tar ni för en vecka under högsäsong?

MATHILDA

Jag skäms för att säga det högt.

HANNAH

Så pass.

MATHILDA

Ja - så pass.

HANNAH

Du verkar ha en snäll bror. Som följer med dig hit och hjälper dig med Max.

MATHILDA

Ja, han är en ängel. Men jag hatar att behöva be honom. Att alltid stå i skuld. Att alltid vara tacksam.

HANNAH

Han tär på en.

MATHILDA

Jo, han tär. Men du är den av våra respektive som stannat längst. Med råge, till och med. Inga av mina har klarat ett år ens.

HANNAH

Ett tag där trodde jag att det skulle gå. Men i midsomras bet han mig i nacken. (*visar nacken*) Det blev inflammerat och jag var tvungen att ta en antibiotikakur.

JOHAN

Visst är dörren till tunneln den där mörka fläcken?

MATHILDA

Ja.

JOHAN

Då tror jag att han är väldigt nära nu.

MATHILDA

Få se! (*tar kikaren*) Ja, han är framme i princip. Det var det.

JOHAN

Ja.

HANNAH

Får jag titta?

MATHILDA

Varsågod. (*till Johan*) Ska vi köra och hämta honom?

JOHAN

Tar vi tåget upp då, eller hur funkar det?

MATHILDA

Hur mycket är klockan?

JOHAN

Fem över fem.

MATHILDA

Då tror jag sista tåget har gått redan. Han får vandra nerför tunneln.

JOHAN

Var mynnar den ut?

MATHILDA

Eigergletscher. Har ni inte åkt upp?

JOHAN

Vi var på väg. Men han började slåss med mig på tågstationen, så vi fick köra hem igen.

MATHILDA

Synd.

HANNAH

Jag tror inte han är på väg till tunneln. Jag tror han fortsätter uppåt.

MATHILDA

Ge mig kikaren!

Hannah ger kikaren till Mathilda.

JOHAN

Vad håller han på med?

MATHILDA

Han klättrar.

JOHAN

Vad gör vi nu då?

MATHILDA

Han kan inte komma längre, det kan han inte. Ovanför honom är Schwieriger riss - det är riktig klättring, sånt som kräver kunskap och erfarenhet. Han kan inte ta sig vidare, det går inte.

JOHAN

Och om han gör det i alla fall?

HANNAH

Då gör han det.

MATHILDA

Jag vet inte.

JOHAN

Vi har bara två timmar innan solen går ner.

MATHILDA

(till Johan) Ska vi vänta lite?

HANNAH

Det tycker jag ni ska göra.

MATHILDA

Bara en liten stund. Och se vad som händer.

HANNAH

Precis. Se vad som händer.

JOHAN

Vad är det vi gör?

HANNAH

Ingenting. Ni låter det vara. *(till Mathilda)* Eller hur?

MATHILDA

Vi låter det vara.

En timme senare: Hannah håller uppsikt med kikaren.

HANNAH

Vad händer om han är kvar på väggen när mörkret faller?

MATHILDA

Utan sovsäck och mitt i en storm? Då dör han. *(paus)*
Vi måste bestämma oss nu. Vi har en timme dagsljus kvar och molnen är på väg in.

JOHAN

Jag tänker.

MATHILDA

Om helikoptern ska hinna hit måste vi ringa nu.

HANNAH

Vänta! Det ser ut som om han har vänt om - att han är på väg ner igen. Jag tror det i alla fall. (*till Mathilda*) Vad säger du?

Mathilda spanar med kikaren.

MATHILDA

Ja, han har vänt om.

JOHAN

I det tempot som han klättrar så hinner han ut i tågtunneln innan solen går ner.

MATHILDA

Vill du inte ringa efter helikoptern?

JOHAN

Jag funderar på alternativ. Om vi kör nu - och tar tunneln upp, hinner vi till dörren före honom?

MATHILDA

Det borde vi göra.

JOHAN

Står den alltid öppen?

MATHILDA

Ja. Den används av klättrare hela tiden.

JOHAN

Inget lås?

MATHILDA

Nej.

JOHAN

Skruvdragaren ligger i hyrbilen. Om vi tar med den.

MATHILDA

Och vad då?

JOHAN

Ser till att dörren inte går att öppna utifrån.

MATHILDA

Vi kan inte lämna vår son på bergväggen.

JOHAN

Det har vi redan gjort - för flera timmar sen.

HANNAH

Det är inte samma sak.

JOHAN

Det är precis samma sak!

MATHILDA

Vi kan inte...

JOHAN

Det kan vi visst! Ett par skruvar bara - sen är det över.

MATHILDA

Han har yxor. Och dörren har ett fönster.

JOHAN

Hur stora är dom, yxorna?

MATHILDA

Dom är för isklättring, dom är små.

JOHAN

Jag har ett par rejäla reglar.

MATHILDA

Hur pass rejäla?

HANNAH

Vad håller ni på med?

JOHAN

Två tum. Dom tar han sig inte igenom.

MATHILDA

Vi kanske inte hinner.

JOHAN

Men då kör vi nu innan det är för sent!

HANNAH

Lugna ner er!

JOHAN

Lägg dig inte i!

HANNAH

Vänta! Du kan inte göra / så här...

JOHAN

(avbryter, till Mathilda) Kom nu, vi åker!

MATHILDA

Jag vet inte.

HANNAH

(till Johan) Det här är inte att göra ingenting.

JOHAN

(till Mathilda) Det är nu eller aldrig - kom igen!

MATHILDA

(skakar på huvudet)

HANNAH

(till Mathilda) Det här är att göra någonting - fruktansvärt.

JOHAN

(till Mathilda) Resultatet är det samma. Har du bilnycklarna?

MATHILDA

(nickar) Jag kör.

JOHAN

Bra!

Johan och Mathilda skyndar i väg, Hannah springer efter.

HANNAH

(på väg ut) Sluta! Kom tillbaka! Ni kan inte göra så här! Stanna då, för i helvete!

Dagen efter: Johan sitter på verandan. Hannah dyker upp.

JOHAN

Hej! Hur är det med dig?

HANNAH

Du bara lämnade mig där.

JOHAN

Förlåt. Varför ringde du inte?

HANNAH

Din mobil är avstängd. Jag var tvungen att lifta med en klättrare som skulle till Wengen.

JOHAN

Det var ju snällt av honom att köra dig hit.

HANNAH

Ja, speciellt eftersom han såg mig komma från polisstationen. Jag trodde du var kvar därinne. Men sen såg jag att bilen var borta.

JOHAN

Ja, just det. Jag har glömt att ringa hyrbilsfirman. Den kanske är stöldanmäld vid det här laget.

HANNAH

Dom ringde mig. Jag har tagit hand om det.

JOHAN

Vad bra. Tack. Vad frågade dom om?

HANNAH

Hyrbilsfirman?

JOHAN

Polisen.

HANNAH

Dom frågade om allt.

JOHAN

Jag förstod inte vad dom sade. Och dom förstod inte mig. Dom behöver nog ta in en tolk för att förhöra mig. Kunde du göra dig förstådd?

HANNAH

Ja. På franska.

JOHAN

Ja, så klart. Tänkte inte på det.

HANNAH

Dom frågade mig om boten.

JOHAN

Boten?

HANNAH

Som Mathilda fick i går - när hon körde off road.

JOHAN

Just det, ja. Hade glömt bort det också. Min hjärna funkar inte riktigt som den ska i dag. Vad svarade du?

HANNAH

Ja, vad skulle jag svara på det?

JOHAN

Jag vet inte.

HANNAH

Det var precis vad jag sade: jag vet inte.

JOHAN

Jag antar att jag kommer behöva svara på fler frågor.

HANNAH

Varför lämnade du mig där?

JOHAN

Förlåt. Jag körde till sjukhuset. Men dom lät mig inte träffa honom. Det stod en polis utanför hans rum.

HANNAH

Hur mår han?

JOHAN

Jag vet inte! Dom lät mig inte träffa honom. *(paus)*
Dom sade att han mårde bra. Dom sade det. Men jag fick inte träffa honom.

HANNAH

Nä...

JOHAN

Jag är ju ändå hans pappa.

HANNAH

Jo.

JOHAN

Var är Mathilda förresten?

HANNAH

Kvar hos polisen, gissar jag.

JOHAN

Jag såg inte henne.

HANNAH

Jag såg henne i korridoren som hastigast.

JOHAN

Jag undrar om hon får träffa Max.

HANNAH

Jag packar och tar bilen till Bern nu.

JOHAN

Varför då?

HANNAH

Dom tog mitt pass; jag får inte lämna landet. Jag får hitta ett hotell nånstans.

JOHAN

Jag förstår inte.

HANNAH

Jag tänker inte stanna här, det förstår du väl?

JOHAN

Men om du inte vill vara i hennes hus kan vi ta in på hotellet här.

HANNAH

Jag behöver vara själv.

JOHAN

Jag förstår inte alls. Du kan inte lämna mig ensam med allt det här.

HANNAH

Jag kan inte stanna här med dig.

JOHAN

Det måste du. Jag klarar inte det här själv, förstår du väl?

HANNAH

Är du helt sinnessjuk! Det är väl helt jävla självklart att jag inte tänker stanna en minut mer än jag behöver tillsammans med dig.

JOHAN

Varför säger du så?

HANNAH

Fattar du inte vad gör med mig! (*plockar fram en teknisk yxa*) Jag stal den från den snälle klättraren bara för att ha nåt att försvara mig med.

JOHAN

Men vem tror du att jag är?

HANNAH

Det är det - jag vet inte längre. Vem fan är du!

JOHAN

(*efter ett ögonblick*) Alla tänker det, att det är mitt fel ... att Max är som han är. Att det är nåt jag har gjort. Eller nåt han fått från inuti mig.

Hannah lägger undan yxan.

HANNAH

Du får säkert träffa honom snart. Övervakat.

JOHAN

Tror du det?

HANNAH

(nickar) Jag ska bara packa ihop mina saker.

JOHAN

Åk inte, är du snäll.

HANNAH

Jag är ledsen, jag måste.

JOHAN

Snälla...

HANNAH

Det du gjorde i går...

JOHAN

Men jag gjorde ju det inte!

HANNAH

Bara för att jag ringde räddningstjänsten. Annars hade du barrikaderat dörren och lämnat honom i stormen.

JOHAN

Jättebra att du ringde. Vi var tokiga allihop i går; du var den enda som tänkte klart. Det måste ändå väl betyda nåt?

HANNAH

Jag vet inte, jag måste tänka.

JOHAN

Tänk här. Jag ska inte störa dig. Jag håller mig undan, jag lovar. Bara du inte åker. Jag vill inte vara ensam, jag vet inte vad ... Stanna! Du måste stanna.

HANNAH

Jag vill inte.

JOHAN

Det var du som satte igång - allt det här.

HANNAH

Försök inte lägga över det på mig - det här.

JOHAN

Det var ju du som sade / att vi skulle...

HANNAH

(avbryter) Jag sade "ingenting", att vi skulle göra ingenting.

JOHAN

Vad fan betyder det då!

HANNAH

Det betyder "ingenting". Inte ett jävla dugg, gör inget alls.

JOHAN

Det var för vår skull.

HANNAH

Försök inte ens! Jag är inte din jävla medbrottssling.

Hannah på väg in, men Johan ställer sig i vägen.

JOHAN

Nej!

HANNAH

Allvarligt?

JOHAN

Vad har du sagt till polisen egentligen?

HANNAH

Att jag inte har ett skit med det här att göra!

JOHAN

Vad fan sade du till dom!

HANNAH

Du betar dig som ett barn.

Hannah försöker tränga sig in, men Johan håller emot. Mathilda dyker upp, tar upp yxan och sätter sig ner och betraktar Eiger.

HANNAH

Släppte dom dig?

MATHILDA

Uppenbarligen. (paus) Det här är inte pappas [yxan].

HANNAH

Nej.

JOHAN

Har du fått träffa honom?

MATHILDA

Jag kommer från sjukhuset.

JOHAN

Polisen ville inte släppa in mig i hans rum. Men du fick komma in?

MATHILDA

Hon trodde att jag var läkare på sjukhuset.

JOHAN

Varför trodde hon det?

MATHILDA

Därför att jag hade på mig en läkarrock och bar en hög med journaler.

JOHAN

Kontrollerar dom inte vem som kommer och går?

MATHILDA

Jag ser ut som en läkare eftersom jag är läkare.

HANNAH

(till Mathilda) Jag vill inte veta.

JOHAN

Vad pratar du om?

MATHILDA

Det här rör inte henne.

JOHAN

Hon är min fru.

MATHILDA

Hon är bara en förbipasserande.

JOHAN

Det är min fru, fattar du det! Vi ska skaffa barn tillsammans.

HANNAH

Det kommer aldrig hända. Inte nu. Inte med dig.

JOHAN

Men ingenting har förändrats.

HANNAH

Allting har förändrats.

JOHAN

Nej.

HANNAH

Jag måste gå vidare.

MATHILDA

(till Hannah) Tack för all hjälp med Max. Men åk du nu - så att dom inte griper dig också.

HANNAH

(till Johan) Jag sade inget till polisen - förlåt.

Hannah skyndar därifrån.

JOHAN

Vad har du gjort?

MATHILDA

Jag gav honom lugnande - och sen injicerade jag kaliumklorid direkt i hans hjärta.

Paus.

JOHAN

Du kommer inte att komma undan med det här.

MATHILDA

Det är klart jag inte kommer att komma undan.

JOHAN

Dom kommer kasta dig fängelse!

MATHILDA

Det vet jag väl. Jag satte mig i receptionen och väntade på att bli gripen. Men inget hände. Det kändes som om jag satt där i timmar - men det var nog bara en kvart.

JOHAN

Du har fan blivit galen.

MATHILDA

Jag är åtminstone inte en feg liten pojke som du.

JOHAN

Du är fan galen.

MATHILDA

Inte det minsta.

JOHAN

Du står ju där och viftar med en jävla yxa!

MATHILDA

(kastar undan yxan) Du tror väl för fan inte att jag är här för att skada dig.

JOHAN

Varför är du här överhuvudtaget?

MATHILDA

Vet du att han brukade skicka sms till mig när han hade bråkat med din fru?

JOHAN

Nej.

MATHILDA

Han skrev att skulle strypa mig nästa gång vi sågs - med två p. Eller skulle han döda ihjäl mig.

JOHAN

Hur skulle jag kunna veta det?

MATHILDA

Jag har bara gått och väntat på det. Det stora utbrottet. Han hade tagit mig först.

JOHAN

Det kan du inte veta.

MATHILDA

Dom hade tagit honom ifrån oss. Gett honom till en fosterfamilj - en helt oskyldig familj, med barn. Och dom hade inte förstått förrän det varit försent. Jag var tvungen att göra det.

JOHAN

Du var inte tvungen att göra ett jävla dugg.

MATHILDA

Det var jag. Eftersom du är en feg liten pojke.

JOHAN

Det här kan du inte skylla på mig, det är helt på dina axlar.

MATHILDA

Du är hans pappa, det ligger lika mycket på dig.

JOHAN

Jag har inte mördat min son!

MATHILDA

Nej. Du har kommit undan nästan allt - i hela hans liv. Det är klart att det blir upp till mig i slutändan.

JOHAN

Du kan inte rättfärdiga det här inför mig.

MATHILDA

Det här skulle aldrig ha hänt - om det inte varit för dig.

JOHAN

Det här är inte mitt fel.

MATHILDA

På färjan till Świnoujście - varför lät du honom inte falla över relingen?

JOHAN

Dra åt helvete!

MATHILDA

Nej. Varför lät du honom inte falla?

JOHAN

(Svarar ej.)

MATHILDA

Svara mig! Varför lät du honom inte falla?

JOHAN

Jag vet inte!

MATHILDA

Det vet du visst!

JOHAN

Nej.

MATHILDA

Du kunde inte.

JOHAN

Jag kunde inte.

MATHILDA

Säg det: jag skulle ha låtit honom falla.

JOHAN

Förlåt.

MATHILDA

Nej - säg det! Jag skulle ha låtit honom falla.

JOHAN

Jag skulle ha låtit honom falla.

MATHILDA

Jag är fri nu.

JOHAN

Jag vill inte.

MATHILDA

Säg det! Jag är fri nu.

JOHAN

Jag vill inte!

MATHILDA

Vi är båda fria nu.

JOHAN

Det var aldrig det jag ville.

MATHILDA

Men nu är du det.

Mathilda på väg därifrån.

JOHAN

Var ska du nu?

MATHILDA

Jag tänkte att jag skulle köra bort till Nordväggen.
Det var länge sen jag bara njöt av utsikten.

Mathilda lämnar Johan.